

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Jana Kašpara a Mgr. Kamila Tojnera v právní věci žalobce: **Kaufland Česká republika, v. o. s.**, se sídlem Pod Višňovkou 25, Praha 4, IČ 251 10 161, proti žalovanému: **Státní zemědělská a potravinářská inspekce, ústřední inspektorát**, se sídlem Květná 15, Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 3. 2012 čj. AD964-15/2008/118/9/2011-SŘ

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí žalovaného uvedeného v záhlaví, jímž bylo kodvolání žalobce změněno rozhodnutí Státní zemědělské a potravinářské inspekce, inspektorátu v Praze (dále jen inspektorát), ze dne 15. 11. 2010, čj. 1179-5/D/505/1/2010-SŘ, a to tak, že žalobci byla uložena podle § 17 odst. 4 písm. c) zákona č. 110/1997 Sb., o potravinách a tabákových výrobcích a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů (dále jen zákon o potravinách), ve znění pozdějších předpisů úhrnná pokuta ve výši 230.000 Kč za správní delikt. Toho se měl dopustit tím, že:

1) uváděl do oběhu potravinu:

a) Med akátový, směs medů ze zemí EU a ze zemí mimo EU, směs obsahuje med z regionů s tropickým klimatem, šarže; L07.01.10, velikost výrobku 500 g, kontrolovaná dávka 21 kusů, vyrábí: DELPHI spol. s r.o., Radobyčice 2, 301 00 Plzeň, CZ - nevyhovující fyzikálním a chemickým požadavkům stanoveným vyhláškou č.76/2003 Sb., kterou se stanoví požadavky pro přírodní sladidla, med, cukrovinky, kakaový prášek a směsi kakaa s cukrem, čokoládu a čokoládové bonbóny, ve znění pozdějších předpisů.

I) Laboratorním rozbořem byl v daném vzorku zjištěn obsah sacharózy 13 %. Pro včelí med je stanoven v příloze 3 tabulce 2 citované vyhlášky nejvyšší obsah této látky max. 5 %.

II) Laboratorním rozbořem byla v daném vzorku zjištěna aktivita diastázy 4,3 jednotky dle Schadeho. Pro včelí med je stanovena v příloze 3 tabulce 2 citované vyhlášky nejnížší aktivita diastázy 8,0 jednotek dle Schadeho.

b) Med květový, směs medů ze zemí EU a ze zemí mimo EU, směs obsahuje med z regionů s tropickým klimatem, šarže: L15.01.10, velikost výrobku 500 g, kontrolovaná dávka 13 kusů, vyrábí; DELPHI spol. s.r.o., Radobyčice 2, 301 00 Plzeň, CZ - nevyhovující fyzikálním a chemickým požadavkům stanoveným vyhláškou č. 76/2003 Sb., kterou se stanoví požadavky pro přírodní sladidla, med, cukrovinky, kakaový prášek a směsi kakaa s cukrem, čokoládu a čokoládové bonbóny, ve znění pozdějších předpisů.

Laboratorním rozbořem byl v daném vzorku zjištěn obsah Hydroxymethylfurfuralu 51,6 mg/kg. Pro včelí med je stanoven v příloze 3 tabulce 2 citované vyhlášky nejvyšší obsah této látky na max. 40 mg/kg.

c) Med lipový, směs medů ze zemí EU a ze zemí mimo EU, směs obsahuje med z regionů s tropickým klimatem, šarže: L15.01.10, velikost výrobku 500 g, kontrolovaná dávka 7 kusů, vyrábí; DELPHI spol. s.r.o., Radobyčice 2, 301 00 Plzeň, CZ - nevyhovující fyzikálním a chemickým požadavkům stanoveným vyhláškou č.76/2003 Sb., kterou se stanoví požadavky pro přírodní sladidla, med, cukrovinky, kakaový prášek a směsi kakaa s cukrem, čokoládu a čokoládové bonbóny, ve znění pozdějších předpisů.

I) Laboratorním rozbořem byl v daném vzorku zjištěn obsah sacharózy 8,6 %. Pro včelí med je stanoven v příloze 3 tabulce 2 citované vyhlášky nejvyšší obsah této látky max. 5 %.

II) Laboratorním rozbořem byla v daném vzorku zjištěna aktivita diastázy 5,8 jednotky dle Schadeho. Pro včelí med je stanovena v příloze 3 tabulce 2 citované vyhlášky nejnížší aktivita diastázy 8,0 jednotek dle Schadeho.

d) Včelí med luční, med květový, český výrobek, směs medů ze zemí ES ze zemí mimo ES, směs obsahuje med z regionů s tropickým klimatem, šarže: L.20.12.2009, velikost výrobku 250 g, kontrolovaná dávka 78 kusů, prodejce: JSG Food s.r.o., Radobyčice 2, 301 00 Plzeň, CZ, CZ 803 EHS - nevyhovující fyzikálním a chemickým požadavkům stanoveným vyhláškou č.76/2003 Sb., kterou se stanoví požadavky pro přírodní sladidla, med, cukrovinky, kakaový prášek a směsi kakaa s cukrem, čokoládu a čokoládové bonbóny, ve znění pozdějších předpisů.

I) Laboratorním rozbořem byl v daném vzorku zjištěn obsah Hydroxymethylfurfuralu 63,1 mg/kg. Pro včelí med je stanoven v příloze 3 tabulce 2 citované vyhlášky nejvyšší obsah této látky na max. 40 mg/kg.

II) Laboratorním rozbořem byla v daném vzorku zjištěna aktivita diastázy 4,7 jednotky dle Schadeho. Pro včelí med je stanovena v příloze 3 tabulce 2 citované vyhlášky nejnížší aktivita diastázy 8,0 jednotek dle Schadeho.

Tím, že žalobce uvedl do oběhu výše uvedené potraviny nevyhovující fyzikálním a chemickým požadavkům stanoveným v § 10, potažmo příloze 3 tabulce 2 vyhlášky č. 76/2003 ve znění pozdějších předpisů, porušil povinnost stanovenou v § 11 odst. 2 písm. a) bod 4 zákona o potravinách, ve znění platném a účinném ke dni spáchání správního deliktu, a tím naplnil skutkovou podstatu správního deliktu uvedeného v 17 odst. 4 písm. c) zákona o potravinách.

2) uváděl do oběhu vinný produkt Veltlínské zelené, jakostní víno odrůdové suché, obl. Morava, alk.12,0 % obj., kontrolovaná dávka 9 kusů, číslo šarže 501, výrobce: Templářské sklepy Čejkovice, vinařské družstvo, Čejkovice 945, nevyhovující smyslovým

požadavkům na jakost vína uvedeným v příloze č. 6 k vyhl. č. 323/2004 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o vinohradnictví a vinařství, ve znění platném a účinném ke dni spáchání správního deliktu, ve znacích jakosti vůně - neodpovídající, oxidativní, netypická, neodpovídající označení, a chuť - neodpovídající, oxidativní, netypická, neodpovídající označení, čímž porušil povinnost stanovenou v § 27 odst. 4 písm. a) bod 2 zákona č. 321/2004 Sb. ve znění platném a účinném ke dni spáchání správního deliktu, a tím účastník řízení naplnil skutkovou podstatu správního deliktu podle § 39 odst. 1 písm. ee) zákona č. 321/2004 Sb. ve znění platném a účinném ke dni spáchání správního deliktu

3) uváděl do oběhu vinný produkt Malovaný džbánek. Modrý Portugal, víno červené suché, minóségi vorósbór száraz, pův. Maďarsko alk.11,5 % obj. , kontrolovaná dávka 5 kusů, číslo šarže L6-158 (26.10.06), výrobce: Vinařství Mutěnice s.r.o., Údolní 1174, Mutěnice nevyhovující požadavkům na řádnou a uspokojivou jakost uvedeným v příloze V část A nařízení Rady (ES) č. 1493/1999, ve znění platném a účinném ke dni spáchání správního deliktu, ve znaku obsah celkového oxidu siřičitého (zjištěné množství 179 mg/l neodpovídalo max. povolené hodnotě 160 mg/l), čímž porušil ustanovení článku 45 odstavce 1 písmene b) nařízení Rady ES) č. 1493/1999, o společné organizaci trhu s vínem, ve znění platném a účinném ke dni spáchání správního deliktu, a tím účastník řízení naplnil skutkovou podstatu správního deliktu dle § 39 odstavce 1 písm. jj) zákona č. 321/2004 Sb. ve znění platném a účinném ke dni spáchání správního deliktu.

Současně byl žalobou napadeným rozhodnutím potvrzen výrok rozhodnutí inspektorátu, jímž byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1.000 Kč.

Žalobce v žalobě nejprve připomíná, že v dané věci již bylo rozhodováno Krajským soudem v Brně, a to rozsudkem ze dne 27. 1. 2010, č. j. 29 Ca 89/2008-51, v němž soud uvedl, že žalovaný je povinen napravit vadu spočívající v nedostatku popisu času spáchaného skutku.

Žalobce má za to, že z rozhodnutí nelze dostatečným a přesvědčivým způsobem zjistit úvahy, na jejichž základě žalovaný dospěl ke svému závěru o výši pokuty. Větší srozumitelnosti a přesvědčivosti rozhodnutí by přispěla propracovanější struktura odůvodnění vycházející z výčtu skutečně všech relevantních skutečností, které lze s ohledem na individuální povahu protiprávního jednání a konkrétní okolnosti daného případu podřadit zákonným kritériím pro určení výše pokuty.

Žalobce má za to, že žalovaný se nevypořádal s námitkou o nepřiměřenosti výše uložené pokuty. Žalovaným uváděná tvrzení lze považovat jako „standardní“ odůvodnění rozhodnutí o uložení pokuty, které je povinnou náležitostí každého rozhodnutí, nikoliv jako patřičné odůvodnění toho, proč dle žalovaného není konkrétní výše uložené pokuty nepřiměřeně vysoká.

Žalobce poukazuje na to, že podle zákona o potravinách může dozorový orgán od uložení pokuty upustit v případě, kdy došlo k nápravě protiprávního stavu v souladu s uloženým opatřením nebo bezprostředně poté, kdy bylo zjištěno porušení povinností a nejednalo se jinou než zdravotně nezávadnou potravinu nebo o klamání spočívající v porušení některých práv duševního vlastnictví. Žalobce má za to, že i když upuštění od pokuty závisí na uvážení správního orgánu, byl žalovaný v napadeném rozhodnutí povinen uvést svoji úvahu, která jej vedla k tomu, že se rozhodl od uložení pokuty neupustit. V opačném případě je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné.

S potřebnou přesvědčivostí žalovaný neodůvodnil ani svoji úvahu o tom, proč neshledal důvody pro snížení pokuty, ačkoliv toto je zvláště zapotřebí s ohledem na to, že z důvodu neodůvodněných průtahů v předcházejícím řízení došlo k popření preventivního účelu trestu a uložená pokuta má pouze účel represivní.

Žalobce dále poukazuje na to, že v odůvodnění zcela absentuje úvaha žalovaného o tom, že v typově shodných či podobných případech je ukládána pokuta v obdobné výši. Pokud žalovaný uložil pokutu v natolik vysoké částce, musí napadené rozhodnutí tuto úvahu obsahovat.

Žalobce má za to, že v důsledku neodůvodněných průtahů v předcházejícím řízení byl popřen preventivní účel trestu. V důsledku toho ztrácí uložený trest nezbytnou preventivní funkci a současně se oslabuje síla a spolehlivost důkazních prostředků. Žalobce si je vědom toho, že k zániku trestnosti v daném případě nedošlo, nicméně s ohledem na porušení základních zásad správního procesu cítí potřebu na tuto skutečnost upozornit. Vzhledem k tomu, že pokuta je ukládána po více než pěti letech od spáchání deliktu, má žalobce to, že žalovaný měl tuto skutečnost zohlednit a uloženou pokutu adekvátně snížit. Žalobce by považoval za adekvátní pokutu nepřesahující výši 50.000 Kč.

Žalobce setrvává na své námitce, že pokud prvostupňový orgán rozhodl již dne 15. 11. 2010, přičemž rozhodnutí bylo žalobci doručeno až dne 7. 11. 2011, prvostupňový orgán se danou věcí řádně nezabýval a nejednal v souladu se zásadou rychlosti a hospodárnosti správního procesu. V důsledku neodůvodněných průtahů, které žalobce nijak nezpůsobil, došlo k porušení práv a právem chráněných zájmů žalobce. Nedodržením zákonné lhůty pro vydání rozhodnutí došlo k nesprávnému postupu. Žalobce se domnívá, že správní orgán je povinen počínat si tak, aby dokázal obhájit, že nemohl činit z důvodu objektivních překážek okamžitě a že byl činný bezprostředně poté, co tyto překážky pominuly. Toto žalovaný v daném případě neprokázal. V této souvislosti poukazuje na rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 225/01 ze dne 4. 7. 2011, z něhož lze dovodit, že rozhodnutí správního orgánu může být nezákonné pro neodůvodněné průtahy předcházející řízení.

Následující část žaloby žalobce strukturuje podle pořadí odvolacích námitek, jak je ve svém rozhodnutí označil odvolací orgán.

K odvolací námitce č. 1:

Žalobce má nadále za to, že žalovaný dostatečně a s potřebnou přesvědčivostí nezdůvodnil aplikaci absorpční zásady. Žalobce má za to, že z napadeného rozhodnutí musí jednoznačně vyplývat nejen to, jakou sankci žalovaný uložil za delikt nejprísněji postižitelný, ale i to, jak přesně se na výši pokuty projevil souběh s ostatními delikty. Z napadeného rozhodnutí přitom nelze dovodit, zda žalovaný hodnotil souběh správních deliktů při aplikaci absorpční zásady nebo zda k němu přihlédl při určení výše pokuty v rámci kritéria závažnosti, případně souběh správních deliktů hodnotil dokonce v obou těchto případech.

Žalobce má za to, že posouzení souběhu podléhá absorpční zásadě a jedině v jejím rámci může být tento souběh postihován. Pokud je souběh sbíhajících se deliktů již zohledněn v rámci absorpční zásady, nepředstavuje skutečnost, kterou lze současně podřadit kritériu závažnosti, jelikož tímto by došlo k přičítání jedné skutečnosti k tíži žalobce dvakrát. Jelikož v daném případě je zřejmé, jaký delikt je nejprísněji postižitelný, není dle žalobce zapotřebí posuzovat ze strany žalovaného, jaký delikt je nejzávažnější, za účelem zjištění sazby pokuty, podle níž bude úhrnný trest uložen. Dle žalobce tak žalovaný nemůže své tvrzení o tom, že aplikace absorpční zásady je v daném případě v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, opřít o jím citované rozhodnutí 6 As 57/2004-24 ze dne 22. 9. 2005.

K odvolací námitce č. 4:

Žalobce má za to, že žalovaný dostatečně a s potřebnou přesvědčivostí nezdůvodnil kritérium závažnosti a porušil zásadu zákazu dvojího přičítání. Žalovaný hodnotí v rámci kritéria závažnosti v neprospěch žalobce skutečnost, že z hlediska ohrožení zájmů spotřebitele jsou kontrolní zjištění týkající se uvádění nevyhovujících medů velmi závažná. Tuto úvahu žalovaný rozvíjí pouze velmi obecným způsobem. Žalobce má za to, že tímto postupem žalovaný chybně podřadil kritériu závažnosti samotnou skutkovou podstatu správního deliktu, jelikož v rámci úvah výše pokuty hodnotil i to, že byl porušen zákon a že správní delikt byl vůbec spáchán. Tím se žalovaný dopustil porušení zásady zákazu dvojího přičítání, neboť ohrožení oprávněného zájmu spotřebitele je předpokladem pro vyvození sankční odpovědnosti. Žalobce má za to, že požadavky týkající se jakosti medů jsou stanoveny zákonem právě na ochranu oprávněných zájmů spotřebitele s tím, že spotřebitel má legitimní očekávání, že si zakupuje med s požadovanou jakostí jakožto „všestranně použitelnou, lehce stavitelnou a energeticky hodnotnou potravinu, která obsahuje mnoho cenných výživových látek“, jak uvádí v napadeném rozhodnutí žalovaný. Výrazem tohoto právem chráněného zájmu spotřebitele je právě skutková podstata příslušného správního deliktu obsažená v zákoně o potravinách.

K odvolací námitce č. 5:

Žalobce má za to, že žalovaný dostatečně a s potřebnou přesvědčivostí nezdůvodnil kritérium závažnosti následků protiprávního jednání a že porušil zásadu zákazu dvojího přičítání. Žalovaný neosvětlil, co je míněno rozsahem zjištěných závad, který hodnotil v neprospěch žalobce. Z úvahy žalovaného není zřejmé, zda v rámci rozsahu zjištěných závad hodnotil „vícečetná zjištění“ (uvádění do oběhu čtyř druhů medů a dvou druhů vín nevyhovujících stanoveným požadavkům) nebo konkrétní množství nevyhovujících výrobků, případně obě tyto skutečnosti. Pokud žalovaný hodnotil v rámci rozsahu zjištěných závad „vícečetná zjištění“, žalobce odkazuje na svoje vyjádření k možnosti přiřazení „vícečetných zjištění“ kritériu závažnosti uvedené výše.

Ohledně kritéria následku protiprávního jednání se žalovaný opírá o rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 30. 7. 2004 č. j. 29 Ca 245/2002-69, v němž se soud přiklonil k závěru, že „za škodlivý následek je možné považovat již jen pouhou možnost ohrožení práv spotřebitelů, tedy že následek protiprávního jednání lze vykládat jako možnost jeho vzniku. Není tedy nezbytné, aby závěr o škodlivém následku byl důkazně podložen.“ Žalovaný tak zcela opomíjí, že závěr o škodlivém následku protiprávního jednání lze učinit pouze za předpokladu, že je možnost ohrožení práv spotřebitelů dostatečným způsobem skutkově podepřena. Žalovaný měl tedy ve své úvaze uvést to, čím konkrétně byl tento předpoklad v posuzovaném případě naplněn, tedy k jakému konkrétnímu a s potřebnou relevancí vážnému poškození spotřebitele mohlo dojít. Obecné úvahy žalovaného o ekonomickém poškození spotřebitele bez bližší skutkové opory nemohou v požadovaném smyslu obstát.

K odvolací námitce číslo 6:

Žalobce má za to, že napadené rozhodnutí je v této části nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalobce přitom nerozporuje, že správní trestání je založeno na trestání konkrétního zjištěného deliktního jednání. Má nicméně za to, že žalovaný je povinen důsledně a objektivně podřadit pod zákonná kritéria všechny skutečnosti, které jsou z hlediska určení výše pokuty relevantní. Pokud žalovaný hodnotil k tíži žalobce značný rozdíl mezi hodnotami zjištěnými laboratorními rozbory a stanovenými hodnotami, aniž by vzal současně v potaz skutečnosti, které s tím úzce souvisejí a ve světle jejich uvážení by se vytýkané nedostatky nejevily natolik závažnými (například u kolika z laboratorně posuzovaných parametrů byly zjištěny nedostatky a u kolika nikoli), nevypověděl se s odvolací námitkou žalobce s potřebnou objektivitou a přesvědčivostí.

Žalobce poukazuje na to, že žalovaný v napadeném rozhodnutí uvádí, že pro přezkum prvostupňového rozhodnutí a posouzení jeho závěrů jsou podstatné skutečnosti svědčící pro porušení norem potravinového práva a že pro posuzování zákonnosti prvostupňového rozhodnutí nejsou a nemohou být právně relevantní skutečnosti, kterými k porušení právních norem nedošlo. Touto úvahou opomíjí skutečnost, že při určení výše pokuty je žalovaný povinen zvažovat všechny okolnosti, které lze s ohledem na individuální povahu a okolnosti protiprávního jednání podřadit pod stanovená zákonná kritéria pro určení výše pokuty, tyto rozlišovat na přitěžující a polehčující.

K odvolací námitce číslo 7:

Žalobce uvádí, že napadené rozhodnutí je v této části nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a že žalovaný porušil zásadu zákazu dvojího přičítání. Žalobce setrvává na přesvědčení, že pokud žalovaný hodnotil k tíži žalobce konkrétní formy uvádění do oběhu, chybně podřadil kritériu způsob spáchání protiprávního jednání, který je relevantní až při úvaze o výši pokuty, samotnou skutkovou podstatu správního deliktu, jelikož v rámci úvah o výši pokuty hodnotil i to, že byl porušen zákon a že správní delikt byl vůbec spáchán. Tím se žalovaný dopustil porušení zásady zákazu dvojího přičítání. Žalobce má za to, že pokud zákon definuje „uvádění do oběhu“ různými formami, nelze dvě z těchto forem současně hodnotit k tíži žalobce při určení výše pokuty za správní delikt, a to pouze s odkazem na vyšší míru ohrožení právem chráněného zájmu. Pokud takto žalovaný přesto postupoval, měl svoji argumentaci detailněji odůvodnit tak, aby jeho úvahy měly potřebnou srozumitelnost a přesvědčivost.

Městský soud v Praze žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. O věci přitom rozhodl bez jednání, neboť s tím oba účastníci řízení souhlasili, resp. nevyslovili ve stanovené lhůtě nesouhlas.

Městský soud v Praze věc posoudil takto:

Soud musí v první řadě konstatovat, že se může zabývat toliko konkrétními námitkami směřujícími proti konkrétním závěrům, které učinil žalovaný. Za řádnou žalobní námitku nelze považovat „překopírování“ textu odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí. To vyplývá ze samotné povahy řízení před správním soudem, jehož úkolem je přezkoumávat rozhodnutí správních orgánů. Je v první řadě povinností správních orgánů, aby se vyrovnaly se všemi návrhy a námitkami, které žalobce v průběhu správního řízení uplatnil, soud pak přezkoumává (v mezích uplatněných žalobních bodů) způsob, jak se s těmito námitkami správní orgány vyrovnaly. Žalobce tedy nemůže v žalobě jen odkázat např. na podané odvolání, ale musí uvést, v čem spatřuje nesprávnost způsobu, jakým se s odvolacími námitkami žalovaný vyrovnal, příp. musí uvést, proč považuje způsob, jakým se odvolací orgán s odvolacími námitkami vyrovnal, za nedostatečný (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010 čj. 4 As 3/2008-78).

Líčení skutkových okolností v žalobě proti rozhodnutí správního orgánu nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, k nimž při vyřizování věcí určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj

právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti (viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, čj. 2 Azs 92/2005-58).

Soud proto přikročil k posouzení důvodnosti těch námitek, které žalobce formuloval natolik konkrétně, že věcný přezkum umožňovaly. Shledal přitom, že žádná z námitek není důvodná.

K námitce neupuštění od uložení pokuty:

Inspektorát ve svém rozhodnutí uvedl, že *„po zvážení všech okolností rozhodl, že od uložení pokuty neupustí, a to zejména s ohledem na množství potravin, které nevyhověly požadavkům potravinového práva stanovenou pro jejich kvalitu.“*

V odvolání žalobce v tomto ohledu nenamítal ničeho. Žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí pouze zrekapituloval úvahu inspektorátu.

Podle § 17 odst. 18 zákona o potravinách *v případě, kdy došlo k nápravě protiprávního stavu v souladu s uloženým opatřením nebo bezprostředně poté, kdy bylo zjištěno porušení povinnosti a nejednalo se o jinou než zdravotně nezávadnou potravinu nebo o klamání spotřebitele spočívající v porušování některých práv duševního vlastnictví, může orgán dozoru od uložení pokuty upustit.*

Podle § 89 odst. 2 správního řádu odvolací správní orgán *správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. K vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost, se nepřihlíží; tímto ustanovením není dotčeno právo na náhradu škody způsobené nesprávným úředním postupem.*

Možnost upuštění od uložení pokuty je typickým případem správního uvážení, kdy správní orgán za určitých podmínek může postupovat určitým způsobem (neuložit pokutu), ale není k takovému postupu povinen. Inspektorát přitom uvedl, že tuto možnost zvažoval, ale vzhledem k velkému množství potravin, jehož se projednávaný delikt týkal, tak nepostupoval. Takové odůvodnění je zcela logické a konzistentně navazuje na předchozí pasáže odůvodnění týkající se jednotlivých přitěžujících a polehčujících okolností. Pokud žalobce ve svém odvolání vůči této úvaze nevznášel žádné námitky, nebylo povinností žalovaného, aby se možností upuštění od uložení pokuty výslovně zabýval, což vyplývá z § 89 odst. 2 správního řádu. V takovém případě vskutku zcela postačovalo, pokud zrekapituloval úvahy inspektorátu, které uvedl ve svém rozhodnutí. Pokud tedy nyní žalobce v žalobě namítá, že bylo povinností žalovaného tento postup znovu odůvodňovat, je jeho námitka lichá. Uvedený postup byl odůvodněn inspektorátem, a jelikož žalobce v odvolání v tomto ohledu ničeho nenamítal, nebylo povinností žalovaného se k této otázce vracet.

K námitce nesnížení pokuty:

S žalobcem nelze souhlasit v tom, že by žalovaný nezdůvodnil svoji úvahu o tom, proč neshledal důvody pro snížení pokuty. V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl: „*Důvody pro snížení pokuty odvolací orgán neshledal. Pokuta byla účastníku řízení uložena podle § 17 odst. 4 písm. c) zákona (o potravinách) ve výši 230.000 Kč, což je 0,46 % z nejvýše přípustné hranice sazby pokuty (50.000.000 Kč), z čehož vyplývá, že pokuta byla uložena na spodní hranici rozmezí stanoveného zákonem a její výše zcela odpovídá faktu, že účastník řízení uváděl do oběhu nejakostní potraviny.*“

Uvedená úvaha přitom navazuje na rozsáhlou pasáž shrnující všechny přítěžující a polehčující okolnosti, které byly v projednávaném případě vzaty do úvahy. Úvahám týkajícím se konkrétní výše uložené pokuty je v žalobou napadeném rozhodnutí věnováno několik stran a uvedená věta je tak pouze jakýmsi shrnutím všech předcházejících úvah žalovaného. Za této situace soud nemůže souhlasit s žalobcem, že by úvahy o tom, proč nebyla uložena pokuta snížena, žalovaný nezdůvodnil „s potřebnou pečlivostí“.

K námitce absence poukazu na typově shodné případy:

Názor žalobce, že by rozhodnutí vždy mělo obsahovat poukazy na typově shodné či podobné případy, v nichž byla uložena pokuta v obdobné výši, nemá žádnou oporu v zákoně ani v judikatuře. Soud pochopitelně nijak nezpochybňuje, že správní orgán je povinen rozhodovat v obdobných případech obdobným způsobem. Žalobce však v žalobě nepoukazuje na žádné obdobné či typově shodné případy, v nichž by bylo správními orgány rozhodnuto diametrálně odlišně od jeho případu. Námitka, tak jak je formulována, je vedena pouze ve zcela obecné rovině a její důvodnost prakticky nelze přezkoumat.

K námitce neodůvodněných průtahů v řízení:

S žalobcem nelze souhlasit v tom, že by jen sám fakt, že od spáchání správního deliktu uplynula doba několika let, měl být důvodem ke snížení uložené pokuty, alespoň ne v tomto případě.

Jak již bylo uvedeno shora, žalobci mohla být za projednávaný správní delikt uložena pokuta až do výše 50 000 000 Kč. Pokuta uložena ve výši 230 000 Kč tedy představuje přibližně půl procenta maximální zákonné výše. V této výši byla žalobci pokuta (nepravomocně) uložena již rozhodnutím ze dne 6. 12. 2007. Pokud se žalobce domáhá toho, aby mu byla s ohledem na časový odstup pokuta snížena, lze konstatovat, že již samotné plynutí času do jisté míry citelnost takové pokuty snižuje, a to v důsledku inflace a snižování hodnoty peněz v čase.

O snížení uložené pokuty v důsledku časového odstupu by snad bylo možno uvažovat tehdy, pokud by se plynutím času ukázalo, že šlo ze strany žalobce jen o ojedinělý poklesek, který se již následně neopakoval či že na základě zjištění určitých pochybení byla z jeho strany přijata taková opatření, která mají jejich opakování zabránit. Jinými slovy řečeno muselo by být zjištěno, že již samo správní řízení pro správní delikt vedlo žalobce k nápravě a že tedy je možno uložit sankci mírnější či od ní úplně upustit. Nic takového ovšem žalobce netvrdí. Žalobce ani neuvádí žádné indicie vedoucí k závěru, že nutnost uložení sankce žalobci za projednávaný správní delikt s odstupem několika let pominula. Vzhledem ke všem těmto uvedeným skutečnostem soud neshledal ani tuto žalobní námitku důvodnou.

K odvolací námitce č. 9 (průtahy v řízení):

První rozhodnutí inspektorátu bylo (po proběhlém řízení před správním soudem) zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 1. 8. 2010 čj. AD964-13/11/9/08-SŘ. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 9. 8. 2010. Druhé prvoinstanční rozhodnutí inspektorátu v této věci je datováno dnem 15. 11. 2010, žalobci však bylo doručeno až dne 7. 11. 2011.

Žalobce v odvolání s poukazem na uvedené skutečnosti uvedl, že se správní orgán danou věcí řádně nezabýval a nejednal v souladu se zásadou rychlosti a hospodárnosti řízení. Má proto za to, že v daném případě byla porušena jeho práva a právem chráněné zájmy.

Žalovaný k tomu v žalobou napadeném rozhodnutí uvedl, že ze správního spisu nevyplývají důvody nesrovnalosti mezi datem vydání rozhodnutí a datem doručení tohoto rozhodnutí žalobci. Uvedl, že pravděpodobně jde o nesrovnalost administrativního charakteru, která však nezakládá nezákonnost. Nezákonnost nezakládá ani doba, která uplynula od právní moci prvního rozsudku soudu v této věci do vydání nového rozhodnutí. Odvolací orgán se zásady procesní hospodárnosti drží, proto také žalobou napadené rozhodnutí vydal, aniž by rozhodnutí inspektorátu z důvodu dílčích nedostatků ve výroku a v odůvodnění rušil a vrátil mu k novému projednání.

Soud s žalobcem souhlasí v tom, že inspektorát v této věci vskutku vydal své (v pořadí druhé) rozhodnutí po uplynutí nepřiměřeně dlouhé lhůty. Správní soudy nicméně setrvale judikují, že překročení lhůty pro vydání rozhodnutí není vadou, která by způsobovala nezákonnost posléze (opožděně) vydaného rozhodnutí. Žalobce si je přitom vědom toho, že k zániku trestnosti z důvodu plynutí času v daném případě nedošlo (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2006 čj. 6 Ads 50/2005-63 a rozsudek ze dne 5. 9. 2007 čj. 3 As 44/2007-62).

Účastník řízení se v případě překročení lhůty pro vydání rozhodnutí může za splnění zákonem stanovených podmínek domáhat ochrany žalobou proti nečinnosti podle § 79 a násl. s. ř. s., popř. též náhrady škody podle zákona č. 82/1998 Sb., vznikla-li mu v důsledku překročení lhůty pro vydání rozhodnutí škoda.

Pokud žalobce namítá, že bylo porušeno jeho právo na to, aby věc byla projednána tak, aby mu nevznikaly zbytečné náklady a aby byl zatěžován co nejméně, musí soud konstatovat, že žalobce v žalobě nijak nespecifikuje, jaké náklady mu v důsledku průtahů řízení vznikly či jak byl jimi „zatížen“. Jinými slovy řečeno žalobce vůbec netvrdí, že výsledek řízení by mohl být jiný (pro něj příznivější), pokud by k jím popisované vadě nedošlo. Žalobce tak vůbec nespecifikuje, jak byl jím namítaným postupem správních orgánů reálně zkrácen na svých právech a již z tohoto důvodu nemůže být tato žalobní námitka úspěšná.

Ani z žalobcem citovaného nálezu Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 225/01 nijak neplyne, že by překročení lhůty pro vydání rozhodnutí či jiné průtahy v řízení automaticky způsobovaly nezákonnost následně vydaného rozhodnutí v takovém řízení. Ostatně konstrukce, podle níž by průtahy v řízení byly neodstranitelnou procesní vadou, se soudu jeví jako zcela absurdní. Dojde-li v řízení k průtahům, může jít o vadu, k jejímuž odstranění ovšem dojde právě tím, že správní orgán začne ve věci konat, tj. např. vydá meritorní rozhodnutí.

K odvolací námitce č. 1 (aplikace absorpční zásady):

Žalobce v odvolání namítl, že z rozhodnutí není zřejmé, jakým způsobem inspektorát aplikoval absorpční zásadu při rozhodování o konkrétní výši pokuty za souběh správních deliktů. Správní orgán neuvedl, jakou pokutu uložil za nejprísneji postižitelný delikt a jak

přihlédl k ostatním spáchaným deliktům. Úvaha inspektorátu je podle názoru žalobce nepřezkoumatelná.

Žalovaný k tomu v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí uvedl, že inspektorát svůj postup při užití absorpční zásady dostatečně neodůvodnil, a proto žalovaný zdůvodnění doplňuje. Uvedl, že v dané věci jde o souběh tří správních deliktů (uvádění do oběhu 4 druhů nevyhovujících medů, uvádění do oběhu vín nevyhovující jakosti a uvádění do oběhu vín s překročeným limitem celkového oxidu siřičitého). V případě uvádění do oběhu nevyhovujícího medu jde o naplnění skutkové podstaty správního deliktu se sazbou do 50.000.000 Kč. V případě ostatních správních deliktů je sazba 5.000.000 Kč. Žalovaný proto postupoval analogicky podle ustanovení § 12 odst. 2 zákona o přestupcích, uložil tedy sankci podle ustanovení vztahujícího se na správní delikt nejprísněji postižitelný (uvádění do oběhu nevyhovujících medů). Pro použití analogie je v tomto případě splněna podmínka, že její použití je ve prospěch účastníka řízení. Užití absorpční zásady je v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu. V souladu s ustálenou judikaturou je také postup, kdy při stanovení sankce je přihlédnuto k tomu, že došlo k vícečetným zjištěním jako okolnosti přitěžující. V souladu se zákonem je také postup, kdy je v rámci kritéria závažnosti jako k přitěžující okolnosti přihlédnuto k tomu, že účastník řízení uváděl do oběhu více druhů produktu nevyhovujících požadavkům právních předpisů.

Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je tak dle názoru soudu zcela zřejmé, že žalobci byla za sbíhající se správní delikty uložena pokuta podle ustanovení vztahujícího se ke správnímu deliktu nejprísněji trestnému a v rámci této výměry byl zohledněn fakt, že žalobce porušil zákon ve více případech. Je zcela logické, pokud je vyšší pokuta uložena tomu, kdo se dopustil jednoho závažného správního deliktu a jednoho méně závažného, než tomu, kdo se dopustil „pouze“ jednoho závažného deliktu. V prvním případě trestaná osoba nepochybně porušila zákon ve vyšší míře a musí jí tedy být uložen trest vyšší než v případě druhém. V důsledku aplikace absorpční zásady nicméně rozdíl v obou trestech nebude stejný, jako by byla (hypotetická) výše sankce uložené samostatně za méně závažný sbíhající se správní delikt. Uvedený postup přitom není nijak v rozporu ani se zásadou zákazu dvojího přičítání. Žalobci se tu totiž nic neklade dvakrát k tíži: Zatímco aplikace absorpční zásady je mu ku prospěchu (výsledná pokuta je nižší než by byly dvě pokuty uložené samostatně), zohlednění „vícečetných porušení zákona“ jako přitěžující okolnosti mu je pochopitelně k tíži, avšak jde o první kladení k tíži a nejde tak o dvojí přičítání.

Požadavek žalobce na to, aby správní orgány v rozhodnutí uvedly, jak konkrétně byl který správní delikt zohledněn při ukládání pokuty, nemá žádnou oporu v zákoně a je v rozporu s principem absorpce jako takové. Žalobci je totiž ukládána jediná pokuta za všechny sbíhající se správní delikty dohromady, nikoli více samostatných sankcí a nelze tedy říci, že je žalobci ukládána pokuta ve výši X Kč za jeden správní delikt a ve výši Y Kč za druhý správní delikt. Takový postup by zcela popíral právě onu absorpční zásadu, podle níž se uloží jen jediný trest za všechny správní delikty.

K odvolací námitce č. 4 (zásada dvojího přičítání při zohlednění charakteru medu):

Žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí uvedl, že med je všestranně použitelnou, lehce stavitelnou a energeticky hodnotnou potravinou, která obsahuje mnoho cenných výživových látek a také cukry, které podstatně méně zatěžují lidský organismus než cukry standardně užívané. Známé jsou rovněž příznivé účinky medu na lidský organismus. Nevhodnou manipulací s medem, na kterou svědčí laboratorní výsledky, dochází ke zničení zejména uvedených výživových látek, které dělají med medem. Pak již nelze hovořit o medu v pravém slova smyslu, ale pouze o jakémsi druhu cukerného roztoku. Toto pak souvisí

s ekonomickým poškozením spotřebitelů, jak bylo posouzeno inspektorátem a doplněno odvolacím orgánem v rámci kritéria následku správního deliktu.

Podle § 17 odst. 4 písm. c) zákona o potravinách se dopustí správního deliktu ten, kdo *uvádí potraviny a tabákové výrobky do oběhu a který poruší povinnosti uvedené v § 11 odst. 2 písm. a).*

Podle § 11 odst. 2 písm. a) zákona o potravinách *provozovatel potravinářského podniku uvedený v odstavci 1 je dále povinen neprodleně vyřadit z dalšího oběhu potraviny*

1. uvedené v § 10 odst. 1,

2. balené do obalů a obalových materiálů, které neodpovídají požadavkům stanoveným tímto zákonem a požadavkům na předměty a materiály přicházející do přímého styku s potravinami,

3. nedostatečně nebo nesprávně označené,

4. neodpovídající požadavkům na jakost stanovenou vyhláškou nebo deklarovanou výrobcem,

5. páchnoucí, pokud pach není charakteristickou vlastností výrobku, nebo jinak poškozené, deformované, znečištěné nebo zjevně chemicky nebo mikrobiologicky narušené;

Uvedené zákonné ustanovení tedy dopadá na případy, kdy je uváděna do oběhu jakákoli potravina neodpovídající požadavkům na jakost stanovenými vyhláškou. Dopadá tedy na všechny druhy potravin bez výjimky.

Soud nevidí nic závadného na tom, pokud je při úvaze o konkrétní výši pokuty bráno do úvahy to, o jaký konkrétní druh potraviny se jedná. Žalovaný podrobně zdůvodnil, proč právě u medu by mělo být sledování jeho jakosti hlídáno přísněji, právě tím, že poukázal na jeho charakter všestranně použitelné, lehce stravitelné a energeticky hodnotné potraviny, která obsahuje mnoho cenných výživových látek. Taková charakteristika není ve skutkové podstatě správního deliktu nikde zahrnuta. Tétož správního deliktu se tak může dopustit i osoba, která bude uvádět do oběhu nejakostní potravinu s omezeným rozsahem použití, těžko stravitelnou, energeticky nevydatnou a s mizivým obsahem jakýchkoli výživových látek.

Tvrdí-li tedy žalobce, že zohlednění žalovaným citovaného charakteru medu je v rozporu se zásadou zákazu dvojího přičítání, pak se mýlí a jeho námitka není důvodná.

K odvolací námitce č. 5 (vícečetná zjištění a škodlivý následek):

Žalobce v rámci této námítky opětovně namítá, že zohlednění „vícečetných zjištění“ je v rozporu se zásadou zákazu dvojího přičítání. V tomto ohledu odkazuje soud na to, co již uvedl výše.

Namítá-li žalobce, že mu z rozhodnutí není zřejmé, zda v jeho neprospěch byl brán počet druhů nejakostních medů a vín či celkové množství těchto potravin, je jeho námitka v rozporu s obsahem textu žalobou napadeného rozhodnutí, kde je uvedeno, že v neprospěch žalobce bylo vzato do úvahy *velké množství nevyhovujících produktů uváděných účastníkem řízení do oběhu (celkem 781,5 kg nevyhovujícího medu a celkem 2 356,5 l nevyhovujícího vína).*

Žalobce má dále za to, že možnost ohrožení práv spotřebitelů není „dostatečným způsobem skutkově podepřena“. K tomu soud podotýká, že žalobce v žalobě nijak nerozporuje učiněná skutková zjištění, která jsou zachycena ve výroku rozhodnutí. Za této situace ovšem tato námitka zcela postrádá smysl. Pokud bylo v řízení prokázáno, že žalobce

uváděl do oběhu med, který nesplňoval jakostní požadavky na med a šlo jen (slovy žalovaného) o „jakýsi druh cukerného roztoku“, pak je možnost poškození práv spotřebitelů nabíledni. Spotřebitel, který si u žalobce zakupuje potravinu s nápisem „med“, oprávněně předpokládá, že bude tato potravina obsahovat med, který je opravdu medem ve smyslu jakostních požadavků stanovených vyhláškou. Pokud si výrobek zakoupí a za své peníze obdrží nejakostní zboží, pak je nepochybně poškozen na svých právech, neboť za své peníze dostal méně hodnotný výrobek, než jaký dostat ve skutečnosti podle práva měl. Podobně pak platí tato úvaha i o nejakostním vínu.

K odvolací námitce č. 6 (nezohlednění dodržených parametrů):

Žalobce tu předkládá úvahu, podle níž by mělo být jako polehčující okolnost zohledněno to, že kromě parametrů, u nichž zkoumané výrobky jakostním požadavkům nevyhověly, také v některých dalších parametrech jakostním požadavkům vyhověly. Takový požadavek však soud shledává jako absurdní. Žalobce je správními orgány trestán za to, co porušil; fakt, že některé další povinnosti dodržuje, je „zohledněn“ jednoduše tím, že mu nebyla uložena žádná sankce za jejich porušení. Žalobce je jednoznačně povinen dodržovat veškeré povinnosti, které mu z právních předpisů vyplývají, proto soud nevidí důvod, proč by jejich dodržování mělo být zohledňováno jako polehčující okolnost, když jde o věc, která by měla být zcela samozřejmá. Shodně jako v případech přitěžujících okolností mají být brány do úvahy jen specifické okolnosti projednávaného případu, které nejsou nijak zachyceny v obecném popisu skutkové podstaty správního deliktu, pak nemůže být ani dodržování ostatních povinností bráno do úvahy jako polehčující okolnost (jde tedy o jakousi zásadu zákazu dvojího přičítání naruby). Naznačuje-li snad žalobce, že považuje dodržování ostatních zákonných povinností za cosi výjimečného a mimořádného, co by mělo být „oceněno“ nižší pokutou za zjištěná pochybení, pak soud nemůže s takovým náhledem na věc souhlasit.

K odvolání námitce č. 7 (zohlednění formy uvádění do oběhu):

Inspektorát ve svém rozhodnutí uvedl, že jako přitěžující okolnost zohlednil, že žalobce předmětné potraviny nevyhovující kvalitativním požadavkům stanovenými normami uváděl do oběhu formou prodeje a nabízení k prodeji, tedy formami, které zasahují přímo spotřebitele. Žalobce k tomu v odvolání uvedl, že taková úvaha je v rozporu se zásadou zákazu dvojího přičítání. Žalovaný na tuto odvolací námitku zareagoval tak, že uvedené posuzování formy uvádění do oběhu je v souladu s ustálenou judikaturou a poukázal na rozsudek Krajského soudu v Brně sp. zn. 29 Ca 52/2008, v němž je uveden závěr, že úvaha o tom, že právem chráněný zájem spotřebitele na nákup, respektive nabídku jen takových potravin, které ve všech znacích odpovídají daným parametrům, je ohrožen daleko zásadnějším způsobem než u jiných forem uvádění do oběhu, nevybočuje ze zákonných mezí a ani netrpí vnitřním logickým rozporem argumentace.

Zdejší soud k této námitce odkazuje na to, co již uvedl k odvolací námitce č. 4. Také v tomto případě lze zákonné znaky projednávaného správního deliktu naplnit několikerým možným jednáním. Pokud některý druh tohoto jednání považuje správní orgán za nebezpečnější než jiné druhy jednání, spadající pod stejnou skutkovou podstatu téhož správního deliktu, pak není taková úvaha nijak v rozporu se zásadou zákazu dvojího přičítání.

Vzhledem ke shora uvedenému soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 14. srpna 2014

JUDr. Ing. Viera Horčicová
předsedkyně senátu